

"הנהייה הלא-פוסקת להיאחז באור, תוך מודעות מנוסה לגבי השקיעה הבלתי-ניתנת לשינוי שעל-סף מופיעה כרעיון תשתית כמעט בכל סיפורי הספר – הן ברובדם הלשוני, הן בעלילותיהם והן באווירת האגדה האופפת אותם והמנתקת את המתרחש בהם מגדרי זמן ומקום ומהקשרים לוגיים של סיבה ומסובב, ושל לפני ואחרי. כמו מדובר בהקפאת רגע הוויה בתוך כתם אור בזהק הנפרד עוד לשהות-מה מהעולם המחשיך סביבו. [...] בעיצוב המראות ובראיית העולם שבכל [הסיפורים], ניכר צירוף כישוריה של המחברת כאשת תיאטרון וכמשוררת, המצליחה ליצור באמצעות אוצר לשוני אצור-אור, ומבני-סיפור אגדיים (המחזיקים בתוכם דיאלוגים מציאותיים בעלי תוקף מחזאי כמעט); תפאורה בעלת גוונים כה חזקים עד שלפרקים היא דומיננטית יותר מהמתרחש עצמו. ומעל למשטחה של כמו-במה מוארת זו שבתוך אולם צופים חשך, עולה תחושה של מגע בערגה האנושית הראשונה לאור, שעם שאין לה מימוש ליותר מאשר להרף עין קל, הרי שהיא בת-סיכוי להתחדשות תמידית, הנובעת מעצם קביעותה של תחלופת הזמנים הלא-פוסקת".

(מתוך: עמליה עינת, "רגעי דמדומים על סף שקיעה", דבר, 3.8.1984)